

De bones intencions...

written by Pere Grau i Rovira | 23 d'octubre de 2023

En aquests anys ho he dit més d'una vegada, quan els polítics d'ERC fan relliscades garrafales, el sentiment que en mi predomina és el de tristesa. I aquest és el cas també amb la intervenció de Pere Aragonès al Senat espanyol. La dita és clara: de bones intencions l'infern n'està ple. I jo no dubto de les bones intencions de l'actual president de la Generalitat. Però algú dels seus, que tingués més enteresa que por de perdre un càrrec, hauria hagut de dir-li que el viatge se'l podia estalviar.

No ho dic ara amb l'argument, que aquests dies tant s'ha repetit, que anar al Senat era reconèixer sense paliatius la sobirania espanyola. Ho dic perquè l'Aragonès, en el temps que fa que és al càrrec, ha perdut tota credibilitat de ser algú que a Madrid es prenguin seriosament. En aquest temps ha permès que els manaires a Madrid el tractin com un zero a l'esquerra amb la fantasmagòrica "taula de diàleg", i ara amb la proposta d'un acord de "claredat", no menys fantasmagòric, encara ha afegit més motius perquè el PP el rebi tan amicalment, com el que amoixa el cap d'un infant i li diu, "Apa, segueix jugant que els grans tenim altra feina". Almenys l'Ayuso ha estat més que clara i ha reblat el clau de la inutilitat del gest d'Aragonès.

I en aquest context reconec que em sorprèn molt l'afirmació que fa un molt bon periodista a *Vilaweb*, quan diu en relació amb el "tractat de pau", que ara ERC es troba que "ells han aplanat el camí" però és Puigdemont el que té la negociació a les mans. I jo em pregunto de quina manera ha aplanat ERC cap camí. Amb la taula de diàleg, de la qual a Madrid se n'han rigut? Al meu modest parer l'única cosa que ha aplanat el camí, almenys per un intent que encara no és segur que tiri endavant, han estat els resultats de les eleccions espanyoles, després que en les municipals a Catalunya l'abstenció

independentista donés una severa clatellada als tres partits nominalment independentistes. Punt.

És clar que Aragonès potser no és qui té la culpa més gran, perquè no ha aconseguit (o no ha volgut) emancipar-se de la tutela de Junqueras, el totpoderós del partit. I les seves giragonses errívoles, que l'han desprestigiats davant de tanta gent, que d'altra manera en el seu dia l'haurien votat amb entusiasme com a president d'una nova república, han influït negativament en tot el que ha emprès Aragonès. Tot això, sempre a parer meu i molt personal que el lector no té perquè compartir.

I ara ens queda encara la incògnita de què farà Junts, després de la decisió que prengui el president Puigdemont. El seguirà en bloc o els autonomistes dins del partit intentaran de fer-li la traveta, i així faran el joc a l'Estat? És al·lucinant que la gent del carrer (entre la qual naturalment m'hi compto jo) hi vegi més clar que els actors als llocs de responsabilitat. Que vegi que qualsevol signe de desunió entre nosaltres, pel que fa als punts bàsics de supervivència com a nació, és un roc més que barra al camí cap a un futur millor del nostre poble. Com s'ha dit i repetit moltes vegades, de barallar-nos ja hi serem a temps quan no estiguem sota la tutela de ningú. Ara, però, amb bones intencions no n'hi ha prou. Com diuen els castellans: "hechos son amores y no buenas razones". Aviam per quin camí aniran els fets en les setmanes vinents.